

Feriedreng –1934 – Københavnerdreng

Fra stenbro til ferie på landet –

De sidste timer i toget var lange, klokken var nu fire eftermiddag, man havde været på benene i mange, mange timer og havde ikke fået sovet ordentligt natten før for bare spænding.

Hvad nu, hvis der ikke er nogen til at tage imod dig?

Stationsbygningen på Lolland dukker op, og præcis efter beskrivelsen står tante Sara på perronen, stor, bred og mægtig.

Hun udstråler autoritet. Lynhurtigt får vi kontakt, og uden ord ved vi begge i et nu, at vi vil få mange gode timer sammen.

Ud i jordemodervognen. En H.G.F`er, en Høj Gammel Ford. (Arbejdere og min far i særdeleshed provokerede bønderne ved konsekvent at benævne den smørforden. Bønderne fik efter Kanslergadeforliget statsstøtte, arbejderne fik intet og blev derfor harme, når de så, at bønderne i deres nød købte luksusbiler for statsmidlerne.)

Før Fanden fik sko på afgang ferietogene med os børn. Alligevel mødte familie og venner op.

Det var årets begivenhed.

Vi følte, at vi havde vundet den store gevinst i lotteriet – ud til sol og luft.

Tante Sarah med feriegæster.

HGF'en, den høje gamle Ford gjorde ofte knuder. Håndsvinget blev da taget i brug.

En dag havde tante Sarah stillet tændingen for højt. Resultat? «Dyret» sparkede igen, håndsvinget slog hendes arm over, så den brækkede.

Rutineret drejer hun på håndtagene ved rattet, hun stiller tænding og håndgas, og så går det til Skovby, medens bilen slår en del imponerende prutter.

Onkel Hans er kommet hjem fra si arbejde på Lungholm Slot.

«Du er vel sulten knægt»? «Joh, lidt».

«Åh», sagde Onkel Hans, *han er nok som de andre knægte og æder os ud af huset».*

«Er du stor nok til selv at kunne vaske dig, eller skal jeg vaske dig»? Spørger tante Sarah. «Joh, det kan jeg da».

«Ja tak, men det er vel kattevask, bliver du ren»?

Jeg gik til den, gjorde mere ud af det, end jeg plejede, og hun siger, «det må vist være nok for i år».

I de første år kørte jeg på cykel til slottet og fandt onkel Hans. Jeg havde en termokande og hans madpakke med, og jeg fulgte ham så i hans arbejde; der var næsten aldrig to dage, der var ens. En dag kunne vi være ude for at finde myreæg til skyttens fasaner.

På slottet havde man nemlig en skytte, en fornem herre, der sørgede for alt det «vilde». Han opdrættede ænder, fasaner og rådyr, der gik i en stor indhegning i slottets park, så havde baronen også det at kigge og skyde på, når tiden faldt ham lang.

Andre dage arbejdede onkel Hans inde i skoven, stor var den ikke, men for mig var den dog kæmpestor.

Her lærte han mig at skelne mellem dyrene og lavede meget ofte grin med mig ved at efterligne dem. Han kunne snakke med dyrene, når han kaldte, svarede de ham.

Ofte tog tante mig med, når hun skulle ud og kigge til sine patienter, det var spændende; for derved kom jeg til at se hele egnen, som jeg til sidst kendte bedre end min egen bukselomme.

En dag kom hun ud fuldstændigt ude af stand til at skjule sin forargelse og vrede; sagen var den, at tante Sara efter hver fødsel skulle skrive på en attest, hvem moderen mente, der var fader til den nyfødte. Pigen havde opgivet en ung mand; det kunne være ham, men da tante Sara er noget i tvivl, spørger hun pigen grundigt ud:

«Er du nu også sikker på det?»

Slutresultatet blev, at tante Sara havde ikke mindre end 20 forskellige navne.

Jeg indvendte: *«Jamen tante Sara, der kan da kun være en far».*

«Det er rigtigt nok, men de kommer til at betale børnebidrag alle 20».

«Så bliver hun da rig, gør hun ikke?» «Nej, den so får kun ét børnebidrag, resten går i en slunken kommunekasse».

Mit kendskab til egnen blev ikke mindre af, at Onkel Hans igennem flere år drog af sted med mig på cykel. Mange ture gik til en af deres døtre, Karen. Hun var gift med en fattig landarbejder Johannes, de var flittige, de sled og slæbte og havde udover en redefuld unger og skæve rygge fået spinket og sparet sammen til et husmandssted på 20 tønder land, for lidt til at leve af, men for stort til, at man døde af sult.

Der var ca. 8 km. til dem på cykel, og allerede i mit andet år på Lolland kunne jeg finde derud selv. Børnene måtte hjælpe til så godt, hver især kunne, for dem var det ofte surt, der var det, de hellere ville. De undrede sig, når københavneren med jubel kastede sig over arbejdet, de forstod ham ikke, når han nærmest følte det som en belønning, at han fik lov til at trække de store, dumme køer til mergelgraven, for at de kunne blive vandet, eller når han syntes, det var sjovt at flytte køerne og stå og svinge med den store tøjrekølle højt hævet over hovedet.

Mergelgravene var et kapitel for sig. De var opstået ved, at landmændene i måske århundreder havde gravet mergel, kalkholdig ler op og brugt det til husbyggeri, men først og fremmest til markerne for at få dem til at yde mest muligt.

Vi fik fortalt igen og igen, at hullerne var bundløse, at vandet var lunt ved overfladen, men hvis man forsøgte at svømme ud, var det så isnende koldt, at man ville få krampe og blive trukket ned.

Rædselsberetninger manglede det ikke på, det var ganske vist, at Søren havde set gårdskarlen Erik svømme ud og blive trukket ned for aldrig senere at dukke op igen.

Berettede aviser om sådanne drukneulykker, blev hele børneflokken kaldt sammen, og så blev der læst op, og til slut blev der sagt:

«Der kan I se, det er ikke bare noget, vi siger for sjov».

Selvfølgelig prøvede man på at lære mig at malke, jeg fik den mest blødpattede ko. Mælken nærmest løb ud af patterne, men i begyndelsen var jeg så fumlet, at koen daskede mig i hovedet med en hale fyldt med tørret kolort, og hvis ikke det hjalp, begyndte den at sparke til spanden.

Men jeg gav ikke op for hverken bolle- eller komælk, og til sidst kunne jeg, ligesom de andre, give dem en stråle varm komælk lige i synet, hvis de kom for tæt på.

Men det jeg holdt mest af var Søndagsturene med onkel Hans

Hver sommer kørte onkel Hans og jeg nogle for mig lille fyr meget lange ture på cykel. 40 til 50 km. var ikke ualmindeligt.

Lønforskellen mellem by og land blev under krigen markant. Som stor dreng tjente jeg som svajer (bybud) næsten det samme som onkel Hans.

En arbejdsmand på landet tjente 25 – 30 kr. om ugen i 1939.

Når vi drog af, var vi sædvanligvis i vort fineste puds.

Jeg blev vandkæmmet af tante Sara, det var jo søndag, og onkel Hans gav sit snoede cykelstyroverskæg en ekstra omgang med krøllejernet. Stiv flip, sirligt bundet halsbånd, en vest knappet helt op til halsen, guldurkæden hængende diskret fra vesten og knapstøvler.

Hvordan kom en sådan gentleman op på cyklen? På baghjulet var skruet en pind fast, den var lige lang nok til, at man kunne sætte en fod på.

Han sparkede bagud, og vips sad han på «jernhesten». Han var en lille mand, når man så ham og tante Sara sammen, undrede man sig over, hvordan de havde båret sig ad med at få 6 børn.

Hun var godt et hoved højere og dobbelt så bred over skuldrene.

Jeg kan endnu huske vore ture ude i den udtørrede Rødby Fjord, hvor han viste mig flere stormflodsmærker, det var høje granitsten, hvor mærker var hugget ind, så man kunne se, hvor højt vandet havde stået under stormflodskatastroferne.

For at forhindre nye katastrofer byggede man kæmpehøje diger langs hele kysten, derved blev det muligt via gravede kanaler at pumpe vandet ud af fjorden og dermed bruge det indvundne land til landbrug.

Man kunne ganske vist ikke dyrke jorden på grund af saltindholdet i de første mange år, men kreaturer og får kunne finde lidt græs hist og pist. Af og til viste han mig på huse, hvor højt vandet havde stået, selv om man i mange år havde kalket husvæggene, slog kalken alligevel af ved den højde, havvandet havde nået til.

Efter at vi havde tabt Sønderjylland til tyskerne i 1864, havde man fulgt oberst Dalgas's ordsprog:

«Hvad udad tabes, skal indad vindes».

Derfor drænede og tørlagde man ethvert vandhul for at få mest mulig jord under plov.

Dengang forstod jeg ikke onkel Hans, når han stod noget fortabt og stirrede ud og sagde: «hvor Fanden har de tænkt sig, vildtet skal være»? På en af turene måtte vi trække cyklerne i timevis gennem græsmarker for at komme ud til en strand, han tidligere havde snakket meget om.

Han vidste på forhånd, at turen kunne blive anstrengende og spurgte flere gange, om jeg troede, jeg kunne klare det.

Hele dagen kørte og gik vi i et for mig fantastisk landskab, det var fladt, det var ensformigt, der var ikke et hus, og vi mødte ikke mennesker en hel dag, men det var et eldorado for dyr; harer sprang op rundt om os, og i næsten hvert eneste vandhul var ynglefugle med deres unger.

Da vi stod på det store dige og kiggede ud over havet, pegede han på nogle sandrevler. *«Dér har du Rødsandet, Aage. Jeg tror, vi kan vade derud.*

Skal vi prøve? Måske er der sæler».

Han smøgede buksebenene op, han så noget spøjs ud med sine kridende hvide stikkelsbærben; inden længe var vi pladdervåde. Langt ude, nær vandkanten kunne jeg se nogle sorte prikker. Vi sneg os frem, vi kravlede, vi mavede os frem. Det tog evigheder; pludselig hviskede han:

«Stille! De har fået færtten af os».

Ud gennem øjenkrogene kunne jeg se en sæl, som rejste sig, løftede hovedet højt op og vejrede. Vi blev liggende længe og mavede os derefter lidt videre, til de begyndte at flytte uroligt på sig. Efter at have studeret dem et stykke tid, siger onkel Hans:

«Når jeg siger nu, rejser vi os på en gang og vifter med armene, så skal du bare se løjer».

Vi sprang op, og næsten i samme sekund var de store, klodsede dyr på vej i vandet med en utrolig fart. Hurtigere end jeg kan tælle til ti, var de i vandet, i sikkerhed.

Nogle brikker falder på plads

I Kastrop fiskerihavn på jollepladsen havde min morfar en Marstallerjolle liggende, det var en 6 meter lang, smal båd bygget eg på eg. Den havde en mast med sprydstagesejl og en totakts en-cylindret motor på 5 hestekræfter. Sejlene blev brugt, når vejret var til det, og når der var lavvande i kassen. Jeg har vel været 11 år, og sidder med min mor ved eftermiddagskaffen hos mormor og morfar, da han spørger min mor:

„«Else, jeg vil godt have knægten med på Saltholm i morgen, jeg har tænkt mig at samle mågeæg, det er lige tiden nu.

Hvad siger du til det, du kan så få nogen af de æg, knægten samler»?

Typisk for den tids børneopdragelse og familiedemokrati var, at ingen drømte om at spørge knægten om, hvad han syntes. Næste morgen ved daggry ror morfar ud af havnen for først at starte motoren et stykke ude.

«Hvorfor starter du ikke inde i havnen, morfar»?

«Det rager ikke andre, hvad jeg foretager mig. De er så nysgerrige og har ondt i røven, hvis de kan se, at man finder ud af det.

Hvis man har en fed fidus, så skal man ikke reklamere med den, for så er den ikke fed længere».

I dag har man termotøj og redningsveste, det var nok opfundet dengang, men vi kendte det ikke, havde vi kendt det, ville vi ikke et sekund drømme om, at vi havde penge nok til at kunne købe det.

Vi frøs med anstand, det var jo det, vi var vant til; skulle man falde i baljen, var det uden redningsvest hurtigt overstået, nok ikke den værste måde at komme af med livet på.

Da vi langt fra kysten nærmede os land, blev jeg sendt op foran i båden for at holde udkig efter sten. Langt, langt ude var det lavvandet, og der lå sten under og over vandet. Vi løb (sejlede) ind, hvor der tidligere havde været udskibningssted for saltholmskalk.

Man havde i mange år brudt kalk, men da der ikke længere var penge i det, fik broer og tipvognsspor lov at forfalde. Saltholm er meget flad, fyldt selv ved lavvande med store vandhuller, selv i en tør periode kan man kun færdes der med gummistøvler.

På det tidspunkt var der tre gårde og kroen, alt i alt har der vel boet omkring 15 til 20 mennesker. Amagerbønderne havde dannet et lav, som havde græsningsrettighederne, men efterhånden som amagerbønderne var gået over til gartneri, kunne de ikke selv bruge græsgangene og lejede dem derfor ud til bønder på Sjælland.

Hvert forår ankom kreaturbåde med kalve og kvier, som så åd sig fede i sommerhalvåret. Når man ved efterårstide skulle indfange dem, var det et værre gedemarked. Kreaturerne var blevet til vilde bæster, som med heste blev drevet ind i indhegninger, og der gik vilde historier om de danske cowboys, som frygtløst kastede sig over vilddyrene.

Uden al tvivl har det kostet knubs. Bevæbnet med store spande og sække gik vi stille og roligt mod østkysten og møder en ret stor mand.

«Davs, Martin».

«Goddav Niels».

De gav hinanden hånd, og noget gled fra morfar over i den andens hånd. Hvad? Jeg ved det ikke og turde ikke spørge, men det har haft en vis værdi.

De to mænd var gamle arbejdskammerater, og viste det sig senere, de havde sammen kæmpet mod politiet i de store slag på Fælleden og Grøntorvet.

«Hvor har du tænkt dig at gå tur i dag Martin?»

«Joh, jeg kunne da godt tænke mig at slå en smut over til øst og nordsiden».

«Det kunne jeg egentlig også godt, men jeg har ikke tid i dag, for jeg skal ned til Svaneklapperne og se efter en ko, som man siger ligger med et brækket ben. Gutten der? Er det et af dine børnebørn?»

«Jah!» «Han ser nu ikke ud til at være en snakkemaskine».

Oversat til godt dansk betød det: «Jeg går sydpå, så har du hele nordsiden for dig selv, og kan jeg stole på, at knægten kan holde kæft?»

Senere erfarede jeg, at Niels var ansat som jagtbetjent, han skulle holde øje med krybskytter og i nogen grad pleje og passe vildtet. Jagten på Saltholm var vel en af de bedste i Danmark og blev lejet ud til en af Danmarks rigeste mænd, en apoteker og medicinalvarefabrikant ved navn Benzon.

Der var en vrimmel af kaniner, de sprang næsten for fødderne af os og var ikke særlig bange, harer var der også, men først og fremmest var der en utrolig mængde andefugle. Om efteråret kunne himlen blive sort af flokke af dykænder, svømmeænder og vadefugle på træk.

Her i ynglesæsonen skulle man træde med største varsomhed, for pludselig bragede fugle op lige for næsen af en.

I begyndelsen blev jeg så forskrækket, at jeg var lige ved at tisse i bukserne. Det krævede megen øvelse at undgå især edderfuglenes reder, fuglen falder fantastisk godt sammen med omgivelserne. Ofte var det eneste, man fik øje på dens øjne, der meget nøje fulgte en. Man var ofte mindre end en meter fra fuglen, der trykkede sig, for så at ryge op med et drøn.

Gang på gang blev man imponeret over, hvor hurtigt disse store tunge fugle var i luften. Æggene var plettede, i samme farver som tang og sandet. Ællingerne trykkede så hårdt, at man, når man stod med dem omkring sine ben, måtte flytte fødderne med største varsomhed for ikke at træde dem ihjel.

På den yderste del af stranden begyndte måger og terner at styrtdykke ned over os.

«Du skal ikke være bange Aage, de drejer altid af i sidste øjeblik».

Det lød beroligende nok, men jeg var alligevel bange, når disse kæmpefugle skrigende drøned ned mod ens hoved i et styrtdyk.

Vi begyndte at samle mågeæg, hurtigt fik jeg lært at finde ud af, om de kunne bruges. Var mågeungen ved at blive til i ægget, kunne det ikke bruges og blev pænt lagt tilbage igen. Spandene blev fyldt.

Vi satte os ned og fyldte i sækkene, i dem havde morfar papstykker for at beskytte æggene, når vi skulle bære dem den lange vej tilbage til jollen. Da vi havde fyldt op, gik vi tilbage, og morfar tryllede en bajer og en rød sodavand frem af intetheden.

Vi stuede æggene væk, for som morfar sagde:

«Jeg kan godt lide æggekage, men ikke hvor som helst».

Vi gumlede nogle rundtenommer i os.

«Er du træt knægt, skal vi tage en tur mere?»

Vi drog af sted, og nogle timer senere var vi tilbage med lige så mange æg. Jeg havde pebet en del over ternerne, som, når vi var nær deres reder, slog ned, så man kunne mærke vingesuset i ansigtet.

Den ene gang skreg jeg: *«Den hugger efter mine øjne».*

Morfar kom til og gav mig sin kasket:

«Prøv om du kan stikke den en, men jeg tror, vi skal flytte, for folkene på gårdene kan høre dem skribe».

Hjemover gik det stille og roligt for sejl, man går mere støt, og æggene kan ikke så let rulle rundt og blive smadret.

Æggekage lavet af mågeæg er en himmelsk spise. Æggene kunne i sæsonen købes i Irmaforretninger for 5 øre stykket. Men hos os lagde kvinderne æggene i vandglas i store kar, på den måde kunne de holdes friske til langt hen på vinteren.

Jeg husker særligt en tur, fordi det var her, jeg fik noget ud af morfar, som han ellers altid forsøgte at undgå. Jeg frittede ham ud om hans barndom, det var tydeligt, at han helst var fri. Hans barndom var ikke god at tænke tilbage på.

Derimod gik det betydeligt lettere at få ham til at fortælle om sine første år i storbyen. Han havde hovedsageligt arbejdet med jord og beton, og pludselig blev han vred. De havde ofte stået i dybe udgravninger og havde bedt om afstivningsmaterialer, men arbejdsgiveren var ligeglad.

Det kostede jo ikke ham noget, hvis jorden skred sammen og en arbejder omkom.

Morfar fortalte om en sådan ulykke, og om hvordan arbejderne havde holdt møde, og på det var blevet enige om at stille krav.

Mesteren grinede bare af dem og sagde: «*Skrid*».

Og det gjorde de så!

Strejke

Morfar fortalte så, at de alle var skredet. Men det lykkedes meget hurtigt for mesteren at få ansat nye arbejdere. Min morfar og hans arbejdskammerater havde så lavet en blokade. De mødte op og prøvede at forhindre de nye, strejkebryderne, i at arbejde.

Skulende, med den dårlige samvittighed lysende ud af øjnene, gik nogen af dem i gang. Skældsord blev dynget ned over dem:

«*Morakkere, skruebrækkere, I stjæler vort brød osv.*».

Mesteren kom til og truede med at tilkalde politiet.

«*Morder*» råbte de til ham, og så ringede han.

Politiet kom, alt åndede fred og idyl, de strejkende var klogeligt fortrukket. Lige så snart panserbasserne var væk, var de der igen, og nu nøjedes de ikke med at råbe.

De gik direkte i hovedet på skruebrækkerne og begyndte at ødelægge det arbejde, de havde udført.

Skruebrækkerne gik til mesteren og fortalte, at de ville have deres løn, de ville meget gerne arbejde, men de turde ikke.

Nu blev de tilbudt at arbejde under politibeskyttelse, men det turde de slet ikke. Resultatet blev, at arbejdet stoppede, og at antallet af blokadevagter nu var vokset til det dobbelte.

Morfar fortalte også om, hvorledes de havde dannet de første fagforeninger og om, hvorledes de bare blev fyret, når arbejdsgiveren opdagede, at de var organiserede. Mange arbejdere var i lang tid nogle værre skiderikker, de ville ikke betale til en fagforening. Det fik de jo ikke mere ud af.

Snyltere kaldte han dem. Efterhånden som fagforbundene fik den ene aftale forhandlet på plads efter den anden, meldte flere og flere sig ind. Der var stolthed i morfars stemme, når han fortalte om, at man efterhånden ikke lod sig byde hvad som helst. Men bedst tilpas var han, når han kunne berette om de store slag på Fælleden og på Grøntorvet mellem arbejdere og politi.

Dengang satte man beredne betjente og husarer ind, som med dragne sabler huggede løs på arbejderne med den flade side af sablen.

«Var du ikke bange»? spurgte jeg lidt naivt.

«Joh, det var man da, og man fik da også nogle drøje hug ind imellem». «Hvad gjorde I? I kunne jo ikke få fat i betjentene, når de sad højt til hest?»

«Joh», sagde han med et smørret grin: *ser du, man havde jo ikke for ingenting brugt sin tid som bondeknold med umulige krikker.*

Det var nemt nok».

Han havde i lommen haft en kraftig snor, hvor der på den sidste meter var stukket jernkugler igennem, endelig ikke for store. Han gik så ind under hesten og daskede den under bugen. Dér, hvor huden er tyndest, og på skinnebenene.

«Kræet stejlede og panserbassen kæmpede som en vild for ikke at dratte ned. Men, grinede han: «Der var mange venlige mennesker, som hjalp dem af hesten og så fik de altså bare smæk».

«Hvilken side ville du gå til»? spurgte han.

«Den venstre. Hvis panserbassen altså ikke er kejthåndet».

«Rigtigt – „hvorfor»?

«Joh, så ville han jo ikke kunne ramme mig så godt».

«Du skal nok blive til noget min dreng, du kan da bruge pæren».

Det var ikke den eneste tur, jeg fik sammen med min morfar, ofte tog han mig med på jagt, og på de ture faldt mange brikker på plads. Det undrede mig, at selv i midten af trediverne, hvor flere og flere kom i arbejde, fik morfar aldrig et job. Men tilsyneladende manglede han aldrig noget.

Han var endda i stand til at bygge et stort muret hus med førstesal. Selvfølgelig hjalp alle svigersønnerne, men alligevel. Hemmeligheden var den, at han var blevet **blacklistet** på grund af sit fagforeningsarbejde.

Arbejdsgiverne havde lagt ham på is og nægtede ham arbejde. Fagforeningens svar var at give ham en eller anden form for understøttelse.

Tilbage i tid – 1937 ferielov

Indtil man fik indført ferieloven, hvor man ved lov skulle holde ferie i 14 dage, hvor man for første gang fik udbetalt feriepenge, kendte man ikke til at holde ferie, for man havde simpelt hen ikke råd.

Når man var borte fra sit arbejde, fik man ingen løn, så hvis man holdt fri, skulle man have sparet så meget op, at man kunne dække alle de faste udgifter og derudover have til ferien.

Men flere og flere fabrikker lukkede i en kortere periode, og dermed stod arbejdere uden penge til de daglige udgifter og uden penge til at foretage udflugter for, endsige holde ferie for.

Derfor kørte man f. eks. på sin skærvæknuser af en cykel til familie og bekendte. Far fik overtalt mor til at køre til Lolland, en bagatel af 158 km. – i et stræk for at spare udgiften til en overnatning.

Uden nogen form for træning var det bare af sted, men før start skulle hun lige sørge for at pakke og smøre maden til turen. Mad og drikke, øl eller sodavand tog man med hjemmefra for at spare. Når vi i dag suser ud ad motorvejene, er det svært at forestille sig vejene i 1930. erne.

Bakkerne var ikke jævnet ud som i dag. Ved Tappernøje mellem Køge og Vordingborg husker jeg den dag i dag, at de var stejle, selv om man stod op i pedalerne og jokkede for fuld hammer, endte man ubønhørligt med at skulle trække cyklen.

Gear til cyklen fandtes ikke hos almindelige dødelige, og sadlerne gav uvægerligt sår i numsen. Turen var et mareridt for Else, men far fik alligevel overtalt hende til nye eventyr på jernhesten i de følgende år; med besvær ganske vist og kun mod, at han højt og helligt lovede, at distancerne blev mere menneskelige. Derfor begyndte de at bruge vandrerhjem.

Men da ferieloven kom, var to uger en meget lang tid for min mor at være væk fra hjemmets pligter og sine mange småjobs, så far arrangerede derfor, at jeg tog med ham. Vi havde vandrerkort, men også et lille telt og en primus.

Når vejret var til det, og vi som f.eks. ved Møens Klint fandt en god teltplads, bad vi bonden om tilladelse til at slå telt op på hans mark. Den fik vi altid. Vi forstod at råhygge. Mad lavede vi over bål eller på primussen. Det var som regel mig, for far kunne ikke engang lave en kop kaffe.

Når vi passerede et andelsmejeri, gik vi ind og fandt altid en mælkejunge med dejlig kold kærnemælk. Man kunne drikke lige så meget, man ville, det var bare dejligt.

På en tur i Nordsjælland ville far flutte sig, nu skulle der være fest, vi gik ind på H.C. Andersens kro i Asserbo, ikke langt fra hvor jeg bor i dag. Vi bestilte dagens ret, jeg fik en sodavand, far en øl. Forventningsfulde og hundesultne ventede vi på lækkerierne.

Dagens ret, Haschis, kom på bordet, jeg stak lidt prøvende til det, og pludselig siger far:

«Du må ikke spise det».

Nu kunne jeg også se store, hvide ormeligende væsener kravle og møve sig rundt. *«Hvad er det far?»*

«Maddiker, maden er fordærvet, den er livsfarlig at spise».

Far kaldte på tjeneren, og venligt, i et meget dæmpet tonefald, gjorde far ham opmærksom på maddikerne. Tjeneren svarede uforskammet og flabet, hvorefter far beder om at tale med restauratøren.

Igen svarede man ham grimt og ville fjerne maden, det modsatte far sig og prøvede endnu engang at være rar. Det prellede fuldstændigt af, og derefter siger han til mig:

«De må ikke fjerne det hundæde der, hvis de prøver, skal du skrike op».

Han gik ind og ringede til politiet, hvad han har sagt, ved jeg ikke, men efter ca. 15 minutter dukker to betjente op og spørger efter far. Han anmelder nu restauranten for at sælge fordærvet og sundhedsfarlig mad. Betjenten spørger diskret far: *«Har du prøvet at snakke med dem?»*

«Ja», siger far, som var meget rolig og behersket, *«det har jeg flere gange, men jeg er bare blevet fejlet af med meget frække uforskammetheder».*

«Vi kender dem godt, det er ikke første gang; men dette her er til at tage og føle på».

Tjeneren og restauratøren stod på spring for at give deres besyv med.

Men den anden betjent havde meget højt forkyndt, at de kunne passe deres arbejde og ellers blande sig meget langt uden om.

«Dette er meget enkelt», siger betjenten til far:

«Jeg beslaglægger jeres mad; har du betalt?» *«Nej!»*

«Det skal du heller ikke; jeg går en tur ud i køkkenet og får det tømt,

vi har ret god plads i bilen; jeg lukker fandeme denne møgbutik; jeg tager hans bevilling med mig, han kan så bruge sommeren på at forhandle med myndighederne om, hvornår han kan få bevillingen igen, så han igen kan lukke op».

Værten fik nu besked på, at restauranten var lukket, der måtte ikke serveres mere, i mellemtiden var den anden betjent sivet ud til køkkenet og holdt øje med, at man ikke lavede numre der.

Betjenten kaldte på restauratøren og meddelte:

«Jeg har optaget rapport, og gæsterne skal gerne videre.

Skal de to herrer betale»?

Nej, det skulle vi da ikke, han beklagede meget.

«Ja», sagde betjenten, «det skulle du have gjort noget før, nu får vi en masse arbejde, men du ender i retten og kommer givetvis til at betale erstatning til de to herrer».

Vi rejste os og godtede os ved at se betjentene dirigere personalet frem og tilbage fra køkkenet til politivognen med de prøver, betjentene havde udvalgt.

Vi kørte videre; sultne, men en oplevelse rigere.

Da vi havde kørt lidt, siger far:

«Det var nogle fantastisk fine betjente, sådanne fyre skulle der være flere af».